

РЕШЕНИЕ

№ 15660

гр. ****, 28.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 47 СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МАРИЯ В. Б.А НОНЧЕВА

при участието на секретаря ПЕТЯ Н. АНГЕЛОВА
като разгледа докладваното от МАРИЯ В. Б.А НОНЧЕВА Гражданско дело
№ 20211110151039 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 235 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба, подадена от Я. С. М. срещу „****“, чрез „****“ с която по реда на чл. 422 ГПК е предявен иск с правно основание чл. 7, т. 1, б. „а“ от Регламент /ЕО/ 261/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 11.02.2004 г. за признаване за установено между страните, че ответникът дължи на ищеца сумата от 488,95 лева (левова равностойност на 250,00 евро), представляваща обезщетение за вреди, претърпени в резултат на отменен полет.

В исковата молба се твърди, че ищецът притежавал билет за полет с номер *****, изпълняван от ответника от летище ***** (****) до летище **** на дата **** г., като по разписание времето на излитане било 08:40 ч. местно време, а кацането – в 11:45 часа местно време. Ищцата се явила на летището в 06:30 часа и била допусната до гишетата за качване на борда. Посочва се, че малко след посочения час на излитане било обявено, че полет ***** се отменял, без посочване на причини на отмята. Изложени са доводи, че по заявена извънсъдебна претенция от ищеца ответникът отказал да заплати претендираното обезщетение. Въз основа на тези аргументи е отправено искане за уважаване в цялост на предявените претенции и за присъждане на сторените по делото разноски.

Исковата молба и приложенията към нея са изпратени на ответника „****“, чрез „****“ **** за отговор, като с постъпилия такъв в законоустановения срок

предявените искове се оспорват в цялост като неоснователни. Твърди се, че спрямо претендираното обезщетение била изтекла приложимата в случая едногодишна погасителна давност за предявяване на иск, считано от датата на полета, съобразно разпоредбата на чл. 135 от Закона за гражданското въздухоплаване /ЗГрВ/. Ответникът сочи още, че процесният полет бил отменен поради лоши метеорологични условия на летище **** – обилен снеговалеж, лоша видимост и заледявания, които наложили затваряне на пистите за почистване. След забавяне с един час на полет **** с направление летище **** – летище *****, който следвало да бъде изпълнен със същия самолет (***), с който щял да бъде изпълнен и процесният полет, на ответника бил наложен СЛОТ (липса на разрешение за кацане) от Евроконтрол за четири часа на летище ***** (*****) поради лоши метеорологични условия там. Така възникналите извънредни обстоятелства наложили отмята на полет *****, съответно – изключвали отговорността на ответното дружество в качеството му на превозвач. Въз основа на изложените доводи дружеството моли предявените искове да бъдат отхвърлени в цялост.

Софийски районен съд, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предмет на делото са положителни установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 7, т. 1, б. „а“ от Регламент /ЕО/ 261/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 11.02.2004 г. и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено между страните, че ответникът дължи на ищеца сумата от 488,95 лева (левовата равностойност на 250,00 евро), представляваща обезщетение за вреди, претърпени в резултат на отменен полет ***** с направление от летище ***** (*****) до летище **** (*****) на дата **** г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение (26.02.2021 г.) до окончателното изплащане, както и сумата от 148,00 лева, представляваща законна лихва за забава, начислена за периода от **** г. до 24.02.2021 г. върху претендираната главница, за които на 26.03.2021 г. е издадена заповед за изпълнение по ч. гр. д. № 10920/2021 г. по описа на СРС, 47-ми състав.

По иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 7, т. 1, б. „а“ от Регламент (ЕО) 261/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 11.02.2004 г.:

Относно процесното правоотношение е приложим Регламент (ЕО) № 261/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 11 февруари 2004 г. относно създаване на общи правила за обезщетяване и помощ на пътниците при отказан достъп на борда и отмяна или голямо закъснение на полети. В чл. 5 - 8 от Регламент (ЕО) № 261/2004 са уредени правата на пътниците при закъснение и отмяна на въздушен полет до

разстояние от 1500 км. Ответникът се явява "опериращ въздушен превозвач" по смисъла на дефиницията, съдържаща се в чл. 2, б. "б" от Регламента, доколкото е въздушен превозвач, който изпълнява или има намерение да изпълнява полет съгласно договор с пътник или от името на друго лице, юридическо или физическо, имащо договор с този пътник.

В Регламент (ЕО) № 261/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 11 февруари 2004 г. относно създаване на общи правила за обезщетяване и помощ на пътниците при отказан достъп на борда и отмя. или голямо закъснение на полети са разграничени няколко различни хипотези, при които е предвидено да възникне право на пътника да получи обезщетение за причинените му вреди в размерите, предвидени в чл. 7, една от които е отмя.та на полет (чл. 5 от Регламента).

Съгласно чл. 7, параграф 1, буква "а" от Регламент (ЕО) № 261/2004 г., пътниците получават обезщетение от 250 евро при закъснение или отмя. на полет, при който се изминава разстояние до 1500 километра. Съгласно чл. 3, § 1 от Регламента, същият се прилага: а) за пътници, заминаващи от летище, намиращо се на територията на държава-членка, към която Договорът се прилага; б) за пътници, заминаващи от летище, намиращо се в трета страна, до летище, разположено на територията на държава-членка, за която Договорът се прилага, освен ако те не са получили облаги или обезщетение и не им е предоставена помощ в тази трета страна, ако опериращият въздушен превозвач на съответния полет е превозвач от Общността. Съгласно § 2, параграф 1 се прилага, при условие че пътниците: а) имат потвърдена резервация за съответния полет и, освен в случая с отмя.та, посочен в член 5, се представят на гишето за регистрация в час, посочен предварително и в писмен вид (включително по електронен път) от въздушния превозвач, туроператора или упълномощен пътнически агент, или, ако не е посочен час – не по-късно от 45 минути преди обявения час на излитане; или б) са прехвърлени от въздушния превозвач или туроператор от полета, за който са имали резервация, на друг полет, независимо от причината.

С доклада по делото съдът е отделил като безспорни обстоятелствата относно наличието на валидно възникнал договор за превоз между страните с предмет процесния полет *****, наличието на потвърдена резервация на ищеца, явяването му навреме на летището и представянето му за полета. По делото се установява и не е спорно, че полетът на ищеца с номер ***** по направление летище ***** (****) – летище **** на 26.08.2018 г. е бил отменен поради влошени метеорологични условия (силен снеговалеж). Безспорно е между страните и обстоятелството, че разстоянието между пункта на заминаване и на пристигане е до 1500 км. С оглед на това следва да бъде разгледано своевременно наведеното с отговора на исковата молба възражение за наличие на извънредни обстоятелства, основателността на което би освободило ответника превозвач от отговорност на основание чл. 5, пар. 3 от Регламент (ЕО) № 261/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 11 февруари 2004 г.

Съгласно чл. 5, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 261/2004, опериращ въздушен превозвач не е длъжен да изплаща обезщетение по чл. 7, ако може да докаже, че отмята е причинена при извънредни обстоятелства, които не са могли да бъдат избегнати, дори да са били взети всички необходими мерки – следователно предвидено е изключване на отговорността на превозвача при възникване на "извънредни обстоятелства". Предвидена е обаче граница на това изключение /забрана за прилагане на ограничението на отговорността/, като е въведено условието такива "извънредни обстоятелства" да не могат да бъдат избегнати "дори и ако са взети всички необходими мерки", т. е. от обстоятелства, които се намират извън ефективния контрол на въздушния превозвач. Доколкото дерогира принципа, че пътниците имат право на обезщетение, нормата на чл. 5, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 261/2004 следва да се тълкува стриктно. Следва да се посочи също така, че макар въздушният превозвач да не е длъжен да изплаща финансово обезщетение, ако може да докаже, че отмята или закъснението на полета е причинено от извънредни обстоятелства, то задължението му да осигури помощ и грижа остава дори в такава ситуация.

В съображение 14 от Регламента се съдържа неизчерпателно изброяване на "извънредни обстоятелства", които не са могли да бъдат избегнати, дори при вземане на всички разумни мерки – политическа нестабилност, метеорологични условия, несъвместими с експлоатацията на съответния полет, рискове за сигурността, неочаквани дефекти в системата за безопасност на полета и стачки, които оказват влияние върху дейността на въздушния превозвач. В съображение 15 е посочено, че извънредни обстоятелства се смята, че съществуват, когато въздействието на решение за управление на въздушния трафик във връзка с определен самолет в определен ден води до голямо закъснение, закъснение, продължаващо до другия ден, или отмята на един или повече полети с този самолет, въпреки че са взети необходими мерки от съответния въздушен превозвач за избягване на закъснения или отменени полети. В Решение по дело C-549/07 **** срещу **** е прието, че всички обстоятелства, съпътстващи такива събития (изброените в Регламента), не са непременно причина за освобождаване от задължението за обезщетяване, предвидено в чл. 5, § 1, б. "в" от Регламента, както и съпътстващите такова събитие обстоятелства биха могли да се квалифицират като "извънредни" по смисъла на чл. 5, § 3, само ако се отнасят до събитие, което по подобие на изброените в четиринадесето съображение от този регламент, не е присъщо на нормалното упражняване на дейността на съответния въздушен превозвач и се намира извън ефективния му контрол поради своето естество или произход.

В Решение на съда на ЕС по дело C-28/20, **** е прието, че с понятието "извънредни обстоятелства" по смисъла на чл. 5, § 3 от Регламент № 261/2004 се обозначават събитията, които поради своето естество или произход не са присъщи на

нормалното упражняване на дейността на съответния въздушен превозвач и се намират извън ефективния му контрол, като тези две условия са кумулативни и спазването им трябва да бъде предмет на преценка във всеки отделен случай.

В Решение на Съда на ЕС по дело № C-315/15, М. Р. и J. Р. срещу ****. а. s. е посочено, че тъй като не всички извънредни обстоятелства освобождават от отговорност, този, който иска да се позове на тях, трябва да установи, че във всеки случай те не биха могли да бъдат избегнати чрез съобразени със ситуацията мерки, т. е. чрез мерки, които в момента на настъпването на тези извънредни обстоятелства отговарят по-специално на технически и икономически условия, поносими за съответния въздушен превозвач; в този смисъл той трябва да установи, че дори като използва всички човешки или материални ресурси и финансови средства, с които разполага, явно не би могъл – освен с цената на непоносими жертви с оглед на капацитета на предприятието си към дадения момент – да избегне това извънредните обстоятелства, с които се сблъсква, да доведат до отмята на полета или до закъснение при пристигането му от три или повече часа.

Следователно, в тежест на въздушния превозвач – ответника по делото, е да установи наличието на извънредни обстоятелства, станали причина за отмята на процесния полет, както и че във всеки случай те не биха могли да бъдат избегнати чрез съобразени със ситуацията мерки, т. е., чрез мерки, които в момента на настъпването на тези извънредни обстоятелства отговарят по-специално на технически и икономически условия, поносими за него.

В Решение на съда на ЕС по дело C-74/19, е прието, че нито съображения 14 и 15, нито чл. 5, § 3 от Регламента ограничават признатата на опериращите въздушни оператори възможност да се позоват на "извънредно обстоятелство" само до хипотезата, в която това обстоятелство засяга закъснелия или отменен полет, както и че те не изключват тази възможност в хипотезата, в която посоченото обстоятелство евентуално засяга предходен полет, опериран със същото въздухоплавателно средство /т. 51/. От друга страна, постигането на равновесие между интересите на пътниците, ползващи въздушен транспорт, и интересите на въздушните превозвачи, предполага да се вземе предвид начинът на използване на въздухоплавателните средства от въздушните превозвачи, и по-специално обстоятелството, че за процесния полет, както и този преди него с направления **** – ***** – **** ще се използва едно и също въздухоплавателно средство, което означава, че всяко извънредно обстоятелство, засягащо въздухоплавателно средство при предходен полет, се отразява на полета или полетите след него. Следователно, за да се освободи от задължението си за плащане на обезщетение на пътниците в случай на голямо закъснение или отмята на полет, въздушният превозвач трябва да може да се позове на "извънредно обстоятелство", което е засегнало опериран от самия него със същото въздухоплавателно средство предходен полет /т. 53/. Изтъкването на такова извънредно обстоятелство предполага

обаче наличието на пряка причинно-следствена връзка между настъпването на това обстоятелство, засегнало предходен полет, и закъснението или отмята на следващия полет, която трябва да бъде преценена с оглед наличните факти и по-специално като се вземе предвид начина на използване на съответното въздухоплавателно средство от съответния опериращ въздушен превозвач /т. 54/.

При определяне на дължимата грижа на превозвача Регламент ЕО № 261/2004 препраща и към Монреалската конвенция за уеднаквяване на някои правила на международния въздушен превоз /публикувана ДВ, бр. 67/2003 г., в сила за България от 09.01.2004 г. /, която в чл. 19 изрично предвижда, че в тежест на превозвача е да докаже, че отмята или закъснението на полета е било неизбежно, въпреки че същият е взел всички необходими мерки. Дължимата грижа на авиопревозвача се извлича от цялостната правна рамка на дейността на авиопревозвачите, включително от седмото съображение от преамбюла на Регламента, което установява възможност на превозвачите да извършват полети не само с притежавани от тях самолети.

В Решение на СЕС по дело C-294/10 е прието, че след като е длъжен да вземе всички необходими мерки за предотвратяване на последиците от извънредни обстоятелства, при планирането на полета въздушният превозвач трябва в разумна степен да съобрази риска от закъснение поради евентуалното настъпване на такива обстоятелства. Следователно той трябва да предвиди известен запас от време, който да му позволи при възможност да осъществи целия полет след отпадане на извънредните обстоятелства /не следва да се изисква запас от време с такава продължителност, че превозвачът да е принуден да направи непоносими жертви с оглед капацитета на предприятието му към дадения момент/.

Настоящият съдебен състав намира, че сами по себе си лошите метеорологични условия, за които ответникът твърди, че са станали причина за отмята на процесния полет, не биха могли да бъдат обхванати от понятието "извънредни обстоятелства" по смисъла на чл. 5, § 3 от Регламент № 261/2004. Въздушният превозвач обичайно експлоатира самолетите си при условия, в т. ч. метеорологични, които са трудни, дори екстремни (така – решение на СЕС от 17.09.2015 г., **** C257/14). При осъществяване на дейността си авиокомпаниите се сблъскват с различни метеорологични проблеми, които се проявяват при изпълнение на планираните полети. Според Конвенцията за международно гражданско въздухоплаване както самолетите на ответното дружество, така и операторите на летищата могат да получават, съответно – да предоставят информация за метеорологичните условия по маршрута на полетите (чл. 28), с оглед необходимостта да се предпазят от инциденти, излагащи на опасност сигурността на полетите, поради което не може да бъде възприета тезата на ответника, че лошите метеорологични условия са обстоятелства, които не е могло да бъдат избегнати при полагане на дължимата грижа. А и такава грижа е дължима от превозвача, като същият

получава и допълнителна специализирана подкрепа от органите на държавата по приземяване съгласно наложените стандарти за безопасност по смисъла на чл. 37 от Конвенцията.

Установява се по делото, че самолетът, с който е следвало да се извърши процесният полет, е бил назначен и за предшестваш полет по обратната дестинация, като лошите метеорологични условия са препятствали осъществяването му. От доказателствата по делото, в частност – от заключението на изслушаната съдебно-техническа експертиза, кредитирана в цялост от съда като логична и компетентно изготвена, обаче се установи, че летище **** не е било затворено на датата, на която е следвало да бъде осъществен процесният полет, и не е имало забрана за излитане и кацане на самолети, а времеви ограничения (т. нар. слотове), в които тези дейности е следвало да бъдат извършвани, поради периодично затваряне на пистата за почистване. В о. с. з. вещото лице изрично заявява, че по същото време, в което е следвало да излети процесният полет, съответно – по времето на определените за полета слотове, е имало кацащи и излитащи самолети на летище ****. От друга страна, следва да се съобрази, че влошената метеорологична обстановка поради снеговалеж не е необичайно обстоятелство за периода от годината, когато е следвало да се осъществи полетът (м. февруари), нито пък за дейността на превозвача. При преценка на така установените обстоятелства не може да се приеме, че силният снеговалеж представлява „извънредно обстоятелство“ по смисъла на приложимото право, което да обуслови освобождаването на ответника – превозвач от отговорност. Дори самолетът да не е могъл да излети от летище ****, това не обуславя извънредност на събитието по отношение на полета от летище ***** (****) до летище ****, тъй като, след като превозвачът е планирал ползването на един и същи самолет за два последователни полета, той е следвало да отчете определен времеви запас за втория полет, предвиждайки метеорологичните условия, с оглед сезона на изпълнение на полета.

Дори да беше установено настъпването на извънредно обстоятелство, ответната авиокомпания не доказва да е положила достатъчно грижи за осъществяване на полета. По делото не се установява да са взети мерки от страна на превозвача за реорганизация на изпълняваните от него полети, които да са довели до избягване на евентуалните закъснения или отмяна на полети. Същият не твърди, нито представя доказателства за наличие на невъзможност, с оглед капацитета на предприятието, да планира програмата си по начин, че да не бъдат засегнати пътниците на процесния полет. Дължимата грижа на авиопревозвача се извлича от цялостната правна рамка на дейността на авиопревозвачите, включително от седмото съображение от преамбюла на Регламент (ЕО) № 261/2004, което установява възможност на превозвачите да извършват полети не само с притежавани от тях самолети. По делото такива доказателства не са предоставени. С оглед изложеното се налага извод, че заявеното правоизключващо възражение се явява неоснователно и отговорността на ответното

дружество следва да бъде ангажирана чрез присъждане на претендираното обезщетение по чл. 7 от Регламент (ЕО) № 261/2004, в размера, определен в б. "а", а именно 250,00 евро.

Ответникът е направил възражение, че вземането на ищеца е погасено по давност, позовавайки се на разпоредбата на чл. 135 ЗГВ. Тази разпоредба, в относимата за спора редакция (преди изменението с ДВ бр. 16/23.02.2021 г.), предвижда специален давностен срок, като гласи, че правото на иск срещу превозвача по международните превозни договори се погасява в двугодишен срок, а по вътрешните – в шестмесечен срок, считано от деня на пристигането на въздухоплавателното средство в местоназначението, от деня, в който въздухоплавателното средство е трябвало да пристигне, или от деня на прекратяване на превоза. Систематичното тълкуване на нормата, която се намира в Глава единадесета "Констативни протоколи, рекламации, давност" обуславя извод, че посоченият двугодишен давностен срок е приложим единствено към случаите, за които законът предвижда рекламационно производство, каквито са тези при липси и повреди на багажи или товари, но не и случаите на обезщетения по Регламент № 261/2004 при закъснели полети. Това следва и от чл. 137 ЗГВ, съгласно който сроковете по чл. 135 ЗГВ се спират със започване на рекламационното производство. Доводи за обратното не могат да бъдат извлечени от мотивите на законодателя за последващо изменение на закона, нито от измененията и допълненията на чл. 135 ЗГВ с ДВ бр. 16/23.02.2021 г. Новите ал. 2 и ал. 3 на чл. 135 ЗГВ не са тълкувателни норми и съответно нямат обратно действие, а в относимата за спора редакция на закона отговорността на въздушния превозвач по чл. 7, § 1, б. "б" от Регламент (ЕО) № 261/2004 г. не попада в приложното поле на чл. 135 ЗГВ. Поради това приложението в разглежданата хипотеза следва да намерят общите правила, уредени в ЗЗД (в този смисъл: Решение № 263463 от 28.05.2021 г. по в. гр. д. № 10832/2019 г. на СГС; Решение № 3502/15.05.2019 г. по в. гр. д. № 16115/2018 г. на СГС, Решение № 262286/06.04.2021 г. по в. гр. д. № 346/2020 г. на СГС).

Доколкото размерът на дължимото обезщетение за причинените вреди от неизпълнението е предварително определен като парична сума и същата е уредена в регламента, то обезщетението представлява законна неустойка, която в съответствие с разпоредбата на чл. 111, б. "б" ЗЗД се погасява с изтичането на тригодишен давностен срок. На основание чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо, в случая – от деня, в който е следвало да бъде изпълнен отмененият полет (**** г.), към който момент е реализирано неизпълнението на превозвача и е възникнало вземането на ищеца за парично обезщетение, респ. при липса на уговорен срок за изпълнението му от същата дата задължението е станало изискуемо (арг. чл. 69, ал. 1 ЗЗД). По делото не са представени доказателства за настъпили обстоятелства по смисъла на чл. 115 и чл. 116 ЗЗД, които да са довели до спиране или прекъсване на давността, поради което същата е изтекла на 26.02.2021 г.

С предявяването на настоящата искова претенция, считано от момента на подаването на заявлението по чл. 410 ГПК съгласно нормата на чл. 422 ГПК, а именно 24.02.2021 г., погасителната давност за претендираното вземане е прекъсната по аргумент от чл. 116, б. "б" ЗЗД. Към посочената дата давностният срок не е изтекъл, поради което възражението на ответника в този смисъл е неоснователно.

По иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

По акцесорната претенция в тежест на ищеца е да установи по делото пълно и главно възникването на главен дълг, изпадането на длъжника в забава и размера на

обезщетението за забава.

В тежест на ответника е да докаже погасяване на дълга на падежа.

Съгласно разпоредбата на чл. 84, ал. 2 ЗЗД, когато няма определен ден за изпълнение, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора. В конкретния случай, по делото е установено, че ответникът не е изпълнил задължението си за заплащане на следващото се на ищеца обезщетение за отмяна на процесния полет, като същевременно се установи и отправянето на покана по електронен път до ответното дружество на 22.08.2018 г. Последното не доказва да е изпълнило задължението си за плащане, поради което е изпаднало в забава и дължи законна лихва за периода от 22.08.2018 г. до 23.02.2021 г., чийто размер съдът определи на сумата от 124,54 лева, чрез използване на лихвен калкулатор за изчисляване на законна лихва по реда на чл. 162 ГПК. До тази сума акцесорният иск следва да бъде уважен, а за разликата до претендираната от ищеца сума в размер на 148,00 лева – да бъде отхвърлен като неоснователен.

По разноските:

Предвид изхода на спора, право на разноски имат и двете страни. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца следва да се присъдят разноски в исковото производство в размер на 72,24 лева за държавна такса, а в полза на процесуалния представител – адвокатско възнаграждение в размер на 288,95 лева по чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв., съобразно уважената част от исковите претенции. На ищеца са дължими и разноски по заповедното производство в размер от общо 313,03 лева за държавна такса и адвокатско възнаграждение, съобразно уважената част от исковите претенции. В полза на ответника, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, следва да се присъдят разноски съобразно отхвърлената част от исковите в общ размер на 26,15 лева за исковото производство (за адвокатско възнаграждение и депозит за вещо лице), а за заповедното производство – в размер на 11,05 лева (за адвокатско възнаграждение).

-

По изложените съображения, Софийски районен съд, I-во ГО, 47-ми състав,

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за установено, на основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 7, т. 1, б. „а“ от Регламент /ЕО/261/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 11.02.2004 г. и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че „*****, чрез „***** ***, ЕИК: *** със седалище и адрес на управление: гр. ****, ж. к. „**** ***, **** дължи на Я. С. М., ЕГН: *****, с адрес гр. ****, ул. „**** сумата от 250,00 евро, представляваща обезщетение за вреди, претърпени в резултат на отменен полет ***** с направление от летище ***** (****) до летище **** (****) на дата **** г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 24.02.2021 г. до окончателното изплащане, както и сумата от 124,54 лева, представляваща законна лихва за забава, начислена за периода от 22.08.2018 г. до 24.02.2021 г. върху претендираната главница, за които на 26.03.2021 г. е издадена

заповед за изпълнение по ч. гр. д. № 10920/2021 г. по описа на СРС, 47-ми състав, **като ОТХВЪРЛЯ иска** с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за **разликата на уважената част** от 124,54 лева **до пълния предявен размер** от 148,00 лева и за периода от **** г. до 21.08.2018 г. **като неоснователен**.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, че „****, чрез „**** ****, ЕИК: *** със седалище и адрес на управление: гр. ****, ж. к. „**** ****“, **** **да заплати на Я. С. М.**, ЕГН: *****, с адрес гр. ****, ул. „**** **сумата от 72,24 лева**, представляваща сторени от ищеца разноси в хода на исковото производство, и **сумата от 313,03 лева**, представляваща сторени от ищеца разноси в хода на заповедното производство, съобразно уважената част от предявените искове.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв., „****, чрез „**** ****, ЕИК: *** със седалище и адрес на управление: гр. ****, ж. к. „**** ****“, **** **да заплати на адвокат М. И. П.**, САК, личен № ****, с адрес гр. ****, ул. „**** **сумата от 288,95 лева**, представляваща възнаграждение за безплатно оказана правна помощ и съдействие на ищеца в хода на исковото производство, съобразно уважената част от предявените искове.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, **Я. С. М.**, ЕГН: *****, с адрес гр. ****, ул. „**** **да заплати на „****, чрез „**** ****, ЕИК: *** със седалище и адрес на управление: гр. ****, ж. к. „**** ****“, **** **сумата от 26,15 лева**, представляваща сторени от ответника разноси в хода на исковото производство, и **сумата от 11,05 лева**, представляваща сторени от ответника разноси в хода на заповедното производство, съобразно отхвърлената част от предявените искове.**

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____